

РЕШЕНИЕ

№ 14864

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА
ТОШЕВА**

при участието на секретаря **НАДЕЖДА АЛ. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА ТОШЕВА**
Гражданско дело № 20221110113313 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба /уточнена с молба с вх. № 83896/27.04.2022 г./ на Б. И. Т., действащ със съгласието на баща си И. С. Т., срещу фирма, с която са предявени при условията на обективно евентуално съединяване следните осъдителни икове: главен иск с правно основание чл. 50 ЗЗД за сумата от 15 000 лв. – обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в резултат на падането му на 11.07.2021 г. в природен парк „В.“ от небезопасен мост; евентуален иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за сумата от 15 000 лв. – обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди в резултат на падането му на 11.07.2021 г. в природен парк „В.“ от небезопасен мост.

Ищецът твърди, че на 11.07.2021 г. заедно с майка си се разхождал в природен парк „В.“ и минавайки по пътеката, свързваща хижа „А.“ с Г.В., която е част от маркиран туристически маршрут, се облегал на намиращия се над каменната река мост. Парапетът на моста поддал и ищецът паднал върху намиращите се под него морени от около два метра височина и върху единия си крак, който се заклешил между морените. На място му била оказана помощ от граждани и планински спасители, след което бил откаран с линейка. В резултат на това получил множествени счупвания на дясната подбедрица /дислоцирани дистални фрактури на костите на дясната подбедрица/, изпитвал много силни болки и затруднения в придвижването, като и понастоящем изпитва неразположения в крака – затруднения в движенията, оток на мястото на счупването и епизодични болки в крака. Твърди, че ответникът е собственик на каменната река, над която е поставен мостът, че мостът е трайно прикрепен към нея и по силата чл. 92 ЗС е негова собственост. Счита, че ответникът следва да отговаря за причинените вреди от собствения му мост, който не е обезопасил и не е поддържал в изправно състояние, но е допуснал придвижването по него. Сочи, че дори ответникът да не е собственик на моста, той носи отговорност за това, че е допуснал върху собствения му имот да бъде поставено опасно съоръжение и не е предприел действия по неговото премахване. При условията на евентуалност – ако се приеме, че

ответникът не отговаря в качеството си на собственик на вещта, счита, че отговорността му следва да бъде ангажирана в качеството му на възложител на работата по поставянето на процесния мост или поради бездействието си по премахването му и неполагането на дължимата грижа.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът фирма не е подал отговор на исковата молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна страна следното:

По главния иск с правно основание чл. 50 ЗЗД:

В т. 3 от ППВС № 17/1963 г., допълнено с ППВС № 4/1975 г., са дадени задължителни указания на съдилищата при разграничаване на отговорността по чл. 45 /чл. 49/ ЗЗД и по чл. 50 ЗЗД. За разлика от хипотезата на чл. 45 /чл. 49/ ЗЗД, при която увреждането трябва да е в резултат на виновно поведение на дееца – допуснати нарушения на предписани и общоприети правила при ползването на вещта, отговорността по чл. 50 ЗЗД може да се ангажира, когато вредите са настъпили поради свойства на самата вещ, без виновно поведение при ползването ѝ, като отговорността по чл. 50 ЗЗД е налице и когато не съществува техническа възможност за пълното обезопасяване на вещта /в този смисъл – Решение № 367/12.05.2010 г. по гр. д. № 1140/2009 г. на ВКС, III ГО; Решение № 177/25.10.2016 г. по гр. д. № 1263/2016 г. на ВКС, III ГО/. Отговорността по чл. 50 ЗЗД не е отговорност за лично деяние, нито е такава за чужди действия. Тя е обективна и безвиновна. При нея отговорността е солидарна за собственика на вещта и лицето, под чийто надзор тя се намира, според икономическата логика комуто ползите, нему и тежестите /в този смисъл – Решение № 266/07.12.2016 г. по гр. д. № 1298/2016 г. на ВКС, IV ГО/.

Доколкото в исковата молба самият ищец изрично посочва, че в случая е съществувала възможност за обезопасяването на процесния мост над каменната река в природен парк „В.“, но това не е направено, е очевидно, че претендираните за обезщетяване неимуществени вреди не са резултат от присъщите свойства на вещта, което прави иска по чл. 50 ЗЗД неоснователен на база твърдения, без да е необходимо обсъждането на събраните доказателства, които не могат да променят този извод.

По евентуалния иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД:

Поради неоснователност на предявения главен иск се е сбъднало вътрешно-процесуалното условие за разглеждане на предявения евентуален иск, с който се претендира обезщетяване на причинените на ищеца неимуществени вреди, настъпили в резултат на инцидент, дължащ се на виновно неотстраняване на дефект на мост над каменната река в природен парк „В.“ поради неизпълнение на задължението за поддръжката, респ. за премахването му, от лица, на които ответникът се явява възложител на работата.

Основателността на иска с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД предполага доказване на следните обстоятелства: осъществяване на поведение, което обективно не съответства на правно дължимото – противоправно поведение; настъпили за него неимуществени вреди, техния вид и размер; причинно-следствена връзка между деянието и настъпилия вредоносен резултат; качеството на ответника на възложител на работа на прекия причинител на вредите, причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа. Съгласно правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест за установяване на посочените факти е върху ищеца, като липсата на подаден в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор на исковата молба не го освобождава от необходимостта да проведе пълно и главно доказване по отношение на тях.

Според представената от ищеца справка от МОСВ собственик на каменната река /имот, покрит от т. нар. „В.М.“/, находяща се между хижа „А.“ и Г.В. в природен парк „В.“,

съгласно наличната в МОСВ информация е фирма, като имотът представлява публична държавна собственост. Очевидно е несъответствието в така предоставената информация, доколкото публичната държавна собственост е собственост на Държавата, а не на нейни ведомства.

Съгласно чл. 14, ал. 1 ЗДС министрите и ръководителите на другите ведомства управляват предоставените им имоти и вещи – държавна собственост, според ал. 2 имотите и вещите – държавна собственост, се управляват в съответствие с предназначението им за нуждите, за които са предоставени, с грижата на добър стопанин, а ал. 3 предвижда, че управлението върху обекти, имоти и вещи – държавна собственост, включва правото на ведомствата и юридическите лица на бюджетна издръжка да ги владеят, ползват и поддържат от името на държавата, за своя сметка и на своя отговорност. Съгласно чл. 18, ал. 1 ЗДС имоти – държавна собственост, които не са предоставени за управление по установения ред, се управляват от областния управител по местонахождението им. Чл. 25, ал. 1 ЗДС гласи, че поддържането и ремонтите на имотите – държавна собственост, се извършват от ведомствата, на които са предоставени за управление, а когато не са предоставени за управление по установения ред – от областните управители.

В случая страните не спорят, че каменната река и процесният мост се намират в обхвата на природен парк „В.“. На основание чл. 159 ЗГ е създадена Дирекция на природен парк „В.“, която съгласно чл. 2, ал. 2 от Устройствения правилник на Дирекция на природен парк „В.“ е самостоятелно юридическо лице на бюджетна издръжка – структура на ИАГ. В чл. 5, т. 1 от него е предвидено, че тя планира, организира, координира, контролира и участва в изпълнението на дейности и проекти, свързани с изграждане и поддържане на архитектурните елементи за обслужване на отдиха и туризма, какъвто именно се явява и процесният мост. От това следва, че именно тя е материалноправно легитимирана да отговаря по предявения иск за обезщетяване на неимуществените вреди, настъпили в резултат на падане от небезопасения и неподдържан мост.

Съгласно чл. 7, ал. 1 от Устройствения правилник дирекцията на природен парк „В.“ се ръководи и представлява от директор, който осъществява правомощията си в териториалния обхват на дейност на дирекцията, а според чл. 8, ал. 1, т. 3 от него директорът е третостепенен разпоредител на бюджетни кредити и други целеви средства на дирекцията, от което следва, че не е налице и хипотезата на чл. 27, ал. 2 ГПК за предявяване на иска срещу фирма.

Следователно доказателствата и относимата нормативна уредба обосновават извод за неоснователност на ищцовите твърдения, че фирма има качеството на възложител на дейностите, свързани с поставянето, поддържането и премахването на процесния мост. В действителност ответникът не е материалноправно легитимиран да отговаря по иска с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД, защото няма задължение за поддръжка на обектите на територията на природен парк „В.“, а такова задължение има Дирекция на природен парк „В.“. По изложените съображения евентуалният иск е неоснователен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК би имал ответникът, но в случая той не претендира такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Б. И. Т., ЕГН *****, действащ със съгласието на неговия баща И. С. Т., ЕГН *****, двамата с адрес: адрес, срещу фирма, с адрес: адрес, искове, както следва: главен иск с правно основание чл. 50 ЗЗД за сумата от 15 000 лв. –

обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат на падането му на 11.07.2021 г. в природен парк „В.“ от необезопасен мост над каменната река; евентуален иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД за сумата от 15 000 лв. – обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди в резултат на падането му на 11.07.2021 г. в природен парк „В.“ от необезопасен мост над каменната река.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____